

Harry Potter og halvblodsprinsen, LIX 34

Som Hermione havde forudsagt, blev sjetteårselevernes fritimer ikke de oaser af salig afslapning, Ron havde håbet på, men derimod perioder, hvor de måtte forsøge at holde trit med den umådelige mængde lektier, de fik for. Ikke blot skulle de studere, som om de havde eksamen hver dag, men lektionerne i sig selv var blevet mere krævende end nogensinde før. Harry forstod knap halvdelen af, hvad professor McGonagall sagde til dem i denne tid; selv Hermione måtte bede hende gentage sine instrukser både én og to gange. Ufatteligt nok, og til Hermiones stigende modvilje, var Harrys bedste fag pludselig blevet eliksirer, takket være halvblodsprinsen.

Ikke-verbale besværgelser blev nu forventet, ikke kun i Forsvar mod mørkets kræfter, men også i Besværgelser og Forvandling. Harry så ofte rundt på sine klassekammerater i opholdsstuen eller ved måltiderne og opdagede, at de var røde i hovederne og virkede anspændte, som om de led af PUH-DEN-ER-SLEM!; men han vidste, at de i virkeligheden kæmpede for at få besværgelser til at fungere uden at sige trylleformularerne højt. Det var en lettelse at komme udenfor i drivhusene; her måtte de nu tackle langt farligere planter end nogensinde før i botaniklektionerne, men i det mindste fik de da lov til at bande højlydt, hvis den giftige Tentacula uventet greb fat i dem bagfra.

Som følge af deres enorme arbejdsbyrde og de hektiske timer, der gik med at øve ikke-verbale besværgelser, havde Harry, Ron og Hermione hidtil ikke fundet tid til at besøge Hagrid. Han var holdt op med at vise sig ved højbordet til måltiderne, et ildevarslende tegn; og mystisk nok, når de passerede ham på gangene eller udenfor, lod han til hverken at bemærke dem eller høre deres hilsener.

”Vi bliver nødt til at gå ud til ham og forklare det,” sagde Hermione og kiggede hen på Hagrids enorme, tomme stol ved højbordet under den følgende lørdags morgenmad.

”Vi har ellers udtagelsesprøver til Quidditch her til morgen,” sagde Ron. ”Og desuden skal vi øve os på den der *Aquamentibesværgelse* til Flitwicks lektion! Og hvad er det egentlig, vi skal forklare? Hvordan skal vi fortælle ham, at vi hadede hans åndssvage fag?”

”Vi hadede det ikke ligefrem,” sagde Hermione. ”Tal for dig selv; jeg har ikke glemt Futskolopendrene,” sagde Ron dystert. ”Og jeg kan også godt sige dig, at vi må prise os lykkelige for, at vi er sluppet for hans lektioner i år. Du hørte ham ikke snakke om sin tumpede bror – på nuværende tidspunkt ville vi være blevet sat til at lære Graup, hvordan man binder sine snørebånd, hvis vi var fortsat med det fag.”

”Jeg er bare så ked af, at vi ikke er på talefod med Hagrid,” sagde Hermione og så fortvivlet ud.

”Vi går ned til ham efter Quidditch,” beroligede Harry hende. Han savnede også Hagrid, selvom han ligesom Ron følte sig bedst tjent med, ikke at have Graup inde på livet. ”Men udtagelsesprøverne kan godt tage hele formiddagen, når man tænker på, hvor mange ansøgere, vi har.” Han følte sig en smule nervøs for sin første udfordring som holdets anfører. ”Jeg ved ikke, hvorfor holdet pludselig er blevet så populært.”

”Årh, hold op Harry,” sagde Hermione utålmodigt. ”Det er ikke Quidditch, der pludselig er mere populært, det er dig! Du har aldrig været mere interessant end nu, og ærligt talt, du har heller aldrig været mere attraktiv for pigerne.”

Ron var ved at kløjes i en stor bid røget sild. Hermione værdigede ham kun et enkelt misbilligende blik, før hun igen vendte sig mod Harry. ”Alle ved jo nu, at du kun har fortalt sandheden, ikke? Hele troldmandssamfundet har måttet indrømme, at du havde ret i, at Voldemort var tilbage. Alle ved, at du har kæmpet mod ham to gange i de sidste par år, og at du slap godt fra det begge gange. Og nu kalder de dig for Den Udvalgte – så helt ærligt, kan du ikke forstå, at folk er fascineret af dig?”

Harry syntes pludselig, at der var meget varmt i Storsalen, selvom loftet stadig så koldt og regnfuldt ud.

”Og du har været igennem Ministeriets forfølgelse, da de prøvede at få det til at se ud, som om de var ustabil og fuld af løgn. Man kan stadig se mærkerne, hvor den onde kvinde fik dig til at skrive med dit eget blod, men alligevel holdt du fast i din historie...”

”Man kan også stadig se, hvor de hjerner bed sig fast i mig i Ministeriet, se!” sagde Ron og rystede sine ærmer tilbage.

”Og det skader selvfølgelig heller ikke, at du er blevet en hel del højere i sommerferien,” afsluttede Hermione og ignorerede Ron. ”Jeg er også høj,” sagde Ron, men det gjorde ikke indtryk på nogen.

Ugleposten ankom. Uglerne susede ind gennem de regnvåde vinduer og overdængede alle med et brus af vanddråber, der perlede fra fjerdragterne. Mange fik mere post, end de plejede; urolige forældre ville gerne høre fra deres børn og til gengæld forsikre dem om, at alt stod fint til derhjemme. Harry havde ikke fået post, siden skoleåret startede; hans eneste stabile brevven var nu død, og selvom han havde håbet, at Lupus ville skrive i ny og næ, var han indtil videre blevet skuffet. Han blev derfor meget overrasket, da han så sin snehvide ugle, Hedvig, cirkle rundt mellem alle de brune og grå ugler.

Hun landede foran ham med en stor, firkantet pakke. Et øjeblik senere landede en lignende pakke foran Ron, slæbt dertil af hans udmattede miniaturrelille ugle, Grisligiano. ”Ha!” sagde Harry, da han fik åbnet pakken og så et splinternyt eksemplar af *Avanceret eliksirbrygning*, frisk fra Flourish & Blotts.

”Åh, fint,” sagde Hermione tilfreds. ”Nu kan du levere den overskrevne las tilbage.” ”Er du gal?” udbrød Harry. ”Den beholder jeg! Se, jeg har fundet en snedig måde...”

Han fandt det gamle eksemplar af *Avanceret eliksirbrygning* frem fra tasken, slog let på omslaget med sin tryllestav og mumlede: ”*Diffindo!*” Omslaget faldt af. Han gjorde det samme med den splinternye bog (Hermione så forarget ud). Så byttede han rundt på de to omslag og gav hvert af dem et rap med tryllestaven med ordren *reparo*.

Der lå prinsens eksemplar forklædt som en ny bog, og der lå det nye eksemplar fra Flourish & Blotts og lignede en gammel las. ”Jeg leverer den nye tilbage til Schnobbevom. Han kan ikke klage; den kostede ni galleoner.”

Hermione kneb læberne sammen og så både vred og misbilligende ud, men så blev hendes opmærksomhed afledt af en tredje ugle, der landede foran hende med dagens udgave af *Profettidende*. Hun skyndte sig at folde den ud og lod blikket glide over forsiden. ”Er nogen vi

kender død?” spurgte Ron med tilkæmpet rolig stemme; han stillede det samme spørgsmål, hver gang Hermione åbnede sin avis.

”Nej, men der har været flere Dementorangreb,” sagde Hermione, ”og en arrestation.”
”Fremragende, hvem?” spurgte Harry, og tænkte på Bellatrix Lestrange. ”Stan Stabejs,” sagde Hermione.

”Stan Stabejs, konduktør på den populære troldmandsbus, Natbussen, er blevet arresteret under mistanke for Dødsgardist-aktivitet. Hr. Stabejs, 21 år, blev bragt i forvaring sent i aftes efter en ransagning af hans hjem i Clapham..”

”Stan Stabejs, Dødsgardist?” mumlede Harry og huskede den filipensplagede unge fyr, han første gang havde truffet for tre år siden. ”Aldrig i livet!”

”Han kan være blevet underlagt Imperiusforbandelsen,” sagde Ron fornuftigt. ”Det kan man aldrig vide.” ”Det lader ikke til det,” sagde Hermione, der var ved at læse resten af artiklen. ”Der står her, at han blev arresteret, fordi nogen i et værtshus hørte ham tale om Dødsgardisternes hemmelige planer.” Hun så op med et bekymret ansigtsudtryk. ”Hvis han var underlagt Imperiusforbandelsen, ville han vel ikke rende rundt og sladre løs om deres planer, ville han?”

”Det lyder nærmere, som om han prøvede at give indtryk af, at han vidste mere, end han i virkeligheden gjorde,” sagde Ron. ”Var det ikke også ham, der påstod, at han ville blive Minister for magi, dengang han prøvede at gøre indtryk på de der Wilier?”

”Jo, det var ham,” sagde Harry. ”Jeg fatter ikke, at de tager Stan alvorligt.” ”De vil sikkert gerne have, at det ser ud, som om de gør noget ved situationen,” sagde Hermione med rynket pande. ”Folk er rædelsslagne – er I klar over, at Patiltvillingernes forældre gerne vil have dem til at rejse hjem? Og Eloise Midgeon er allerede rejst. Hendes far hentede hende i aftes.”

”Hvad?” udbrød Ron og gloede på Hermione. ”Men Hogwarts er jo sikrere end deres egne hjem, det kan der da ikke være tvivl om, kan der? Vi har Aurorer og alle de ekstra sikkerhedsbesværgelser, og så har vi også Dumbledore!”

”Jeg tror nu ikke vi har ham hele tiden,” sagde Hermione ganske stille og kiggede op mod højbordet over kanten af Profettidende. ”Har I ikke bemærket det? Hans stol har stået tom ligeså tit som Hagrids denne uge.”

Harry og Ron så op mod højbordet. Rektors stol stod sandelig tom. Og nu, hvor Harry tænkte nærmere over det, så havde han ikke set Dumbledore siden deres lektion for en uge siden. ”Jeg tror, han har forladt skolen, for at gøre et eller andet for Ordenen,” sagde Hermione lavmælt. ”Jeg mener, alting ser temmelig alvorligt ud, ikke?”

Harry og Ron svarede ikke, men Harry vidste, at de alle tænkte på det samme. Der var sket noget grufuldt dagen i forvejen: Hannah Abbott var blevet kaldt ud fra Botanik for at få beskeden om, at hendes mor var blevet fundet død. De havde ikke set Hannah siden.

Da de forlod Gryffindorbordet fem minutter senere for at gå ud på Quidditchbanen, passerede de Lavender Brown og Parvati Patil. Efter at Harry lige havde hørt Hermione sige, at Patiltvillingernes

forældre ville have dem hjem fra Hogwarts, overraskede det ham ikke, at de to veninder nu hviskede sammen med oprevne ansigter. Hvad der derimod overraskede ham, var, at netop som Ron nærmede sig, puffede Parvati pludselig Lavender i siden, hvorefter Lavender drejede hovedet og smilede indsmigrende til Ron. Ron blinkede til hende og gengældte usikkert smilet. Hans gangart forvandlede sig omgående til en spankulerende knejsen. Harry tvang sig selv til ikke at grine, fordi han huskede, at Ron heller ikke havde grinet efter at have hørt historien om, hvordan Malfoy havde brækket hans næse. Men Hermione så derimod utilnærmelig og fjern ud hele vejen ned til stadion gennem de kølige, disede støvregn, hvorefter hun gik hen for at finde en plads på tribunen uden at ønske Ron held og lykke.

Som Harry havde ventet, varede udtagelsesprøverne til Gryffindors Quidditchhold det meste af formiddagen. Det halve Gryffindorkollegium lod til at være dukket op; lige fra førsteårseleverne, der nervøst klamrede sig til et udvalg af elendige skolekoste, til syvendeårseleverne, der tårnede sig op over alle andre, overlegent og nedladende. Sidstnævnte gruppe inkluderede en stor, stridhåret dreng, som Harry omgående genkendte fra Hogwartsekspressen. ”Vi mødtes på toget i gamle Voms kupé,” sagde han uden omsvøb og trådte frem for at give Harry hånden. ”Cormac McLaggen, målmand.”

”Du var ikke til prøve sidste år, var du?” spurgte Harry, der kastede et vurderende blik på McLaggen og tænkte, at han sikkert ville kunne blokere alle tre målringe uden overhovedet at flytte sig.

”Jeg befandt mig i hospitalsfløjen, da der blev afholdt prøver,” sagde McLaggen lettere brovtende. ”Havde slugt et pund Doxyæg på grund af et væddemål.” ”Okay,” sagde Harry. ”Nå... Hvis du vil vente derovre...”

Han pegede hen mod udkanten af banen, tæt på, hvor Hermione sad. Han syntes, at der kom et flygtigt udtryk af irritation på McLaggens ansigt og overvejede, om det mon skyldtes, at McLaggen forventede særbehandling, fordi de begge var gamle Voms favoritter.

Harry besluttede at lægge ud med at vurdere ansøgernes basale færdigheder. Han bad alle om at dele sig i grupper på ti og flyve en omgang rundt om banen. Det viste sig at være en god ide; de første ti var udelukkende førsteårselever, og det kunne ikke være mere tydeligt, at de dårligt nok havde prøvet at flyve før. Kun én dreng klarede at holde sig i luften i mere end fem sekunder, og han blev så overrasket, at han omgående derefter kolliderede med en af målringene.

Kontrolspørgsmål

1. **Hvilket fag er blevet Harrys yndlingsfag?**
 - a. Forsvar mod mørkets kræfter
 - b. Elikserer
 - c. Besværgelser og forvandling

2. **Hvorfor vil Hagrid ikke hilse på Harry, Ron og Hermione?**
 - a. Fordi de har behandlet Hagrids bror dårligt
 - b. Fordi han er blevet syg
 - c. Fordi de har valgt Hagrids fag fra dette semester

3. **Hvorfor er Quidditch pludselig blevet så populært, mener Hermione?**
 - a. Fordi Harry er blevet så attraktiv for pigerne
 - b. Fordi spillet giver en pause fra alt det onde
 - c. Fordi Ron er blevet så attraktiv for pigerne

4. **Hvad gør Harry med de to eksemplarer af *Avanceret eliksirbrygning*?**
 - a. Han smider den gamle ud og beholder den nye
 - b. Han giver den gamle bog til Ron
 - c. Han bytter om på omslagene

5. **Ifølge Profetdende er der foretaget en arrestation. Hvem er nu blevet arresteret?**
 - a. Stan Stabejs
 - b. Bellatrix Lestrange
 - c. Eloise Midgeon

6. **Hvorfor tror Hermione at Dumbledores stol er tom?**
 - a. Han udfører arbejde for Ordenen
 - b. Han er død
 - c. Han er blevet frataget sin stilling som rektor

7. **Hvorfor deltog Cormac McLaggen ikke til udtagelserne året forinden?**
 - a. Han var blevet bidt af en futskolopender
 - b. Han havde slugt et pund doxyæg
 - c. Han havde ikke haft en særlig god kost